

ظهور

ظهور یعنی **دلالت لفظ** بر معنای مقصود است.

فهرست مندرجات

- ۱ - معنای لغوی و اصطلاحی
- ۲ - تفاوت ظهور با نص
- ۳ - پانویس
- ۴ - منبع

معنای لغوی و اصطلاحی

ظهور مقابل **خفا**، در **لغت** به معنای آشکار بودن است.^[۱] مقصود از ظهور در اینجا **ظهور لفظی** است. به معنایی که شنونده به عنوان یکی از افراد **عرف** از **کلام** گوینده می‌فهمد و کلام او بر آن به عنوان مقصود گوینده دلالت می‌کند، ظاهر گفته می‌شود؛ خواه دلالت **لفظ** بر آن معنا به اقتضای وضع لفظ بر آن **معنا** باشد یا به سبب قرآینی که ذهن شنونده را به آن معنا منتقل می‌کند. چنان که به دلالت لفظ بر آن معنا ظهور گویند.^{[۲][۳]} در **اصطلاح**، ظهور مقابل **نص** به کار می‌رود.

تفاوت ظهور با نص

تفاوت آن دو، این است که دلالت **نص** بر معنای مقصود صریح است و احتمال خلاف در آن راه ندارد؛ بر خلاف ظهور که در مورد آن **احتمال** خلاف هرچند ضعیف می‌رود؛ بدین معنا که احتمال داده می‌شود مقصود گوینده غیر آن باشد.^{[۴][۵]} از عنوان یاد شده در **اصول فقه سخن** گفته‌اند.

پانویس

- ↑ لسان العرب، واژه «ظهر».
- ↑ دروس فی علم الاصول، ج ۲، ص ۱۵۸.
- ↑ تسدید الاصول، ج ۲، ص ۴۵.
- ↑ دروس فی علم الاصول، ج ۲، ص ۱۵۸.
- ↑ المحکم فی اصول الفقه، ج ۳، ص ۱۶۴.

منبع

فرهنگ فقه مطابق مذهب اهل بیت علیهم‌السلام، زیر نظر آیت‌الله محمود هاشمی‌شاهرودی، ج ۵، برگرفته از مقاله «ظهور».